

Istentisztelet, Réde, 2020. augusztus 2. Igehirdető: Marton Krisztián

Ének: 155. dicséret: Ó Úr Isten, légy közöttünk

Imádság: Istenünk!

A te gondolataid annyira különböznek a mi gondolatainktól, amennyire magasan van az ég a föld fölött. Mégis arra kérünk, ajándékozz meg bennünket Szentlelkeddel, hogy megismerjük akaratodat és üzenetedet, a mai istentiszteleten. Fiadért, Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen.

Lekció: Jónás 3,1-5.10. 4,1-11.

Textus: Róm 9,1-5.

Szeretett Testvéreim!

Az eddigiek során a Római levélben arról tanított minket Pál apostol, hogy Krisztus Jézusban nyer mindenki új életet, és ebben az életben már nem a bűnnek, hanem Istennek kell hogy szolgáljunk. A múlt vasárnap pedig arról hallhattunk, hogy akik hisznek Istenben, azok annyira szorosan tartoznak Istenhez, hogy szó szerint semmi: sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más hatalom nem szakíthatja el őket Isten szeretetétől. Azonban a mai fejezettel kezdődően Pál arról beszél, hogy hiába tartozik valaki kívülről Istenhez, hiába adott meg Isten egy embernek, egy népnek – vagy akár nemzedékeknek ígéreteket, törvényt, reménységet. Ha nem veszik észre Őt igazán a törvényben, az ígéretekben és a reménységben, akkor nem tartoznak Istenhez, hanem el vannak szakítva tőle.

Ebben a ma felolvasott szakaszban az apostol teljesen más hangnemben kezd el beszélni. A 8. fejezet végén, amikor arról beszélt, hogy semmi sem választhat el bennünket Isten szeretetétől, akkor olyan örömhírt hirdetett, amit hangosan kiáltva lehet szétkürtölni a világban, olyan csodálatos az. Ám most mintha nem ez a nagy öröm, hanem ehelyett nagy fájdalom lenne a szavaiban. Pál apostolnak fáj az az igazság, hogy bizony: a testvérei, a népe el van szakítva Istentől. Tudnotok kell, Testvéreim, hogy Pál apostol zsidó ember volt, és nem volt mindig keresztyén, nem hitt mindig Krisztusban. Úgy nevelkedett és úgy élte egy részét, mint zsidó ember. Követte szívből és örömmel azokat a rendelkezéseket, amiket az Ószövetségben kapott Izrael Istentől, de egyúttal követte azokat a rendelkezéseket is, amiket az emberek ehhez a törvényhez tettek hozzá. Ugyanis a Tórát, vagyis Istennek a parancsolatait kiegészítették értelmezésekkel, útmutatásokkal az idők folyamán, hogy azt könnyebben meg lehessen érteni. Ám egy idő után ezeket a kiegészítéseket is annyira betartották és tiszteletben tartották, mint Istennek a parancsolatait. Pál apostol pedig korábban buzgón követte ezeket a tanításokat és törvényeket. Úgy hívták abban az időben, hogy Saul. Buzgón követte azt a tanítást, amit megtanult, buzgón hitt a próféták szavaiban, Izrael megígért messiásának reménységében – ám annyira másként képzelték el ezt a szabadítót, ezt a Messiást, mint amilyen Krisztus volt, hogy nem ismerték fel benne az igazi Megváltót. Pál apostol Damaszkuszba utazott, amikor Krisztus kijelentette magát neki, ekkor hívta el szolgálni őt. Az apostol azon a napon Krisztus által rájött arra, hogy rosszul gondolkodott egészen addig a napig. Üldözte addig a keresztyéneket, pedig valójában ők azt a Messiást hirdették, akikre az izraeliták is vártak. Ekkortól kezdte el hirdetni Pál Krisztust mindenkinek. Hirdette pogányoknak, és hirdette Őt Izraelitáknak is. Az fáj a leginkább azonban Pál apostolnak, hogy a népe, az Izraeliták, vagyis a zsidók nem akarták megérteni, hogy Jézus Krisztus az a Messiás, akit megígért Isten nekik. Fáj Pál apostolnak tudnia azt, hogy hiába adott nekik Isten törvényeket és útmutatást, csodákat és csapásokat, hiába adta nekik azt a dicsőséget, hogy a népének és a gyermekeinek nevezte Őket Isten, mégsem vették észre, hogy az Úr elküldte a Messiást a földre. Azt mondta Pál a felolvasott Igében, hogy fája szíve, mert a népe így elszakadt Istentől. Hiába akarja Isten szolgálni, hiába olvassák fel az Igéit, hiába igyekeznek magukat a törvényeihez tartani – mivel nem fogadták el Jézus Krisztust, elszakadtak Istentől. Pedig őket választotta ki Isten arra, hogy minden nép és nemzet számára láthatóvá váljon rajtuk az, hogy egyedül Isten az Úr a világon. Amiatt, hogy nem hittek Jézus Krisztusban, elszakadtak Istentől. Pál inkább vállalta volna, hogy ő maga legyen vak és hitetlen, ha minden zsidó megtér Krisztushoz, annyira fáj neki a tudat, hogy sok testvére elszakadt Istentől.

Bárcsak azt mondhatnánk, Testvéreim, hogy mindaz, amiről az apostol beszél a felolvasott Igében, az csak az ő idejére vonatkozott, és hogy a mi időnkben nincsenek olyan keresztyének, akik elszakadtak Istentől. Pedig sajnos vannak, és a mai Igénk ezzel szembesít minket. Ahogy szó volt róla, az fáj a legjobban Pál apostolnak, hogy hiába kapták meg a zsidók Istentől a törvényeket, a próféciaikat, az ígéreteket az Ószövetség idején, mégsem hittek Jézus Krisztusban, és így mégis elszakadva éltek Istentől. A mi életünket is ennyire meghatározza az, hogy hiszünk-e Jézus Krisztusban, vagy pedig nem. Azzal, hogy elküldte Isten a Fiát a világra, ide köznénk, mindenkinek megadta a lehetőséget, hogy a népe tagjai legyenek. Az Ószövetség ígéretei, a reménység, a prófécia és az ígéretek a mieink is, minden emberé ezen a világon. Már nemcsak az Izraelhez vér szerint tartozó embereké, hanem a mienk is Isten ígéretei. Ugyanakkor igaz ránk is az: ha nem hisszük mi is, hogy Jézus Krisztus a világ megváltója, aki megszabadít minket,

akkor el vagyunk szakítva Istentől. Senki sem lehet Isten gyermeke ma, aki nem hiszi, hogy Jézus Krisztus Úr az egész világon. Nagyon fontos tehát nekünk is, hogy tisztában legyünk azzal, hiszünk-e benne. Nincs más lehetőség ahhoz, hogy áldás legyen az életünkön, csak az, hogy elfogadjuk Őt Úrnak és Megváltónak. Tudjátok Testvéreim, amikor megkeresztelték bennünket, akkor attól a pillanattól fogva már tagjai lettünk Isten szövetségének. Isten gyermekei lettünk, mienk lett a fiúság, és a dicsőség. Minden ígéret, amit Isten Ábrahámnak, az ósatyának és a prófétáknak adott, az a mienk is lett. Ám ez még nem jelenti azt, hogy akkor így már biztosítva van minden az életünkben. Ugyanis gyermekként helyettünk tettek hitvallást a szüleink – ám felnőttként már nekünk kell beszélnünk arról, hogy hiszünk-e vagy sem. Nekünk kell döntenünk arról, hogy akarunk-e Istenhez tartozni vagy sem. Nem tűnik talán olyan fontosnak ez a kérdés sokszor, pedig életről és halálról, a mi életünkéről és a mi halálunkról döntünk ezzel a kérdéssel. Az, hogy ki kell fizetni a számláinkat, abban a kérdésben látszólag nincs jelentősége annak, hogy hiszünk-e Istenben, vagy sem. Amikor munkahelyet kell keresnünk, vagy amikor arról kell döntenünk, elveszünk-e a szeretett nőt, vagy hölgyek esetében hozzámennek-e a szeretett férfihoz, akkor sincs látszólag jelentősége a hitünknek a döntésekben. Pedig ezekhez is hozzátartozik a hit. Ha hiszünk Istenben, akkor annak az egész életünkre hatással kell lennie. Minden döntésünkben jelen van, jelen kell lennie a hitnek. A legkisebb dolgoktól kezdve a legnagyobb dolgokig. Ugyanis ha hiszünk, hogy Istenünk az Úr, akkor az Ő akaratát, tanácsát fürkészve akarunk dönteni, mert tudjuk, hogy csakis annak a döntésnek lesznek jó eredményei, áldásai, amit Ő ad nekünk. Ha máshogy döntünk, akkor nem lesz. Az Öszövetségből, Jónás könyvéből felolvasott szakaszban Ninive életét látszólag semmilyen formában nem befolyásolta az, hogy hisznek-e Istenben, vagy sem. Elszakadva élnek-e Istentől, vagy sem. Gondolhatták volna akár azt is, hogy Jónás figyelmeztetése csak valami hazugság, de nem így tettek. Jó hogy nem így tettek, mert különben elpusztult volna a város. A mi életünkben is látszólag semmiségek is döntő jelentőségűek lehetnek. Az, hogy hiszünk-e Jézus Krisztusban, vagy az, hogy elszakadva élünk tőle, szintén döntő jelentőségű dolog. Isten valóban Isten, valóban a világ Ura, és így döntő jelentőségű, hogy hiszünk-e benne, vagy sem.

A környezetünk számára is döntő lehet ez. Pál apostolnak fájt az a tudat, hogy a vér szerinti testvérei, a népéhez tartozó emberek nem hittek Jézus Krisztusban. Fájt neki, mert tudta, hogy emiatt elszakadtak Istentől, és így nem lesz az életükön áldás. Fájt neki ez, mert tudta, tisztában volt vele, hogy a menny csak azoké lehet, akik hisznek Jézus Krisztusban. Ő sokat szolgált a pogány emberek között, de a zsidókkal is sokat vitázott. Nem azért tette ezt, hogy ingerelje őket, nem élvezte azt, hogy magára haragítja ezeket az embereket. Szívből szerette volna, ha ők is rátalálnak az Úrra, mert szerette őket.

Arra kérlek Testvéreim benneteket, hogy gondoljátok végig őszintén: hiszitek azt, hogy Jézus Krisztus Isten Fia? Hiszitek, hogy Ő az, aki megszabadít titeket a bűneitekből, és aki miatt áldás lehet az életetekben? Ha úgy érzitek, nem teljesen, akkor itt a lehetőség, hogy megerősödjete a hitetekben. Gyertek, beszéljessünk Jézusról, a lelkeszi hivatalban, vagy az utcán. Szólítsátok meg a tiszteletes urat és a feleségét, vagy akár engem, vagy akár a gondok urat, és tegyétek fel a kérdéseiteket. Erősödjete meg abban a hitben, hogy valóban Jézus Krisztus a mi Urunk. Ha pedig úgy érzed, hogy erősen hiszel Krisztusban, akkor gondold a szeretteidre. Pál apostolnak fájt a tudat, hogy a népe elszakadva él Istentől. Ti érezték-e hasonlót, mint az apostol? Fájt-e neked az, hogy a szeretteid Isten nélkül élik az életüket? Ha nektek is fáj az, ami az apostolnak, akkor mutassátok meg nekik az életetekkel azt, hogy mennyire jó Istennel élni. Engedjétek Istennek, hogy hegyre épült város, fényes lámpa lehessetek a számukra, hogy ők is rátaláljanak Krisztusra. Ámen.

Imádság: Kegyelmes Istenünk!

Hálát adunk a megszámlálhatatlan ajándékodért, amivel megajándékoztál, hiszen minden jó dolog Tőled származik. Köszönjük Neked, hogy szeretsz bennünket, és hogy nem feledkezel meg rólunk. Köszönjük neked, hogy mindig hívsz, mindig nyújtod felénk megtartó kezéd, és mindig meg akarsz bennünket erősíteni. Te vagy a mi egyedüli reménységünk, nem tudunk és nem is akarunk mástól menedéket és védelmet kérni, csakis tőled, Istenünk! Hálát adunk azért, amit megadtál nekünk. Az életünkért, a javainkért, és a szeretteinkért. Tőled kaptuk a családjunkat, a barátainkat. Éppen ezért, tőled kérünk rájuk áldást. Kérünk, hogy te vigyázz rájuk is, ahogyan ránk, és szerető kegyelmeddel őket is áraszd el! Urunk! Köszönjük neked, hogy okot adsz nekünk az ünneplésre, a várakozásra, a reménységre. Éppen ezért kérjük a te áldásaidat, hogy ezen a nyáron is igazán ki tudjuk nyitni a szívünket! Fenséges Isten, a te parancsod szerint imádkozunk az ellenségeinkért és a rosszakaróinkért is. Te formáltad őket is meg, mind tőled kaptak lelket. Megvalljuk, hogy mi is bántottuk néha őket, és tudod, hogy ők is minket. De szeretnénk békességre jutni. A Fiad, Jézus Krisztus miatt arra kérünk, hogy küldd el közénk a Lelkedet, hogy begyógyítsa a sebeinket, hogy meg tudjunk bocsátani. Tölts el bennünket Szent Lelkoddal, hogy békességre jussanak.

Ének: 199. dicséret: Adjunk hálákat az Atya Istennek